

بسم الله الرحمن الرحيم

خلافت، وباء را پیش از این که تبدیل به فاجعه شود، مهار می‌نماید

(ترجمه)

بیماری‌های همه‌گیر و مصیبت‌های فراگیر جز واقعیت‌های زندگی بشری می‌باشند که رهبران مسئول باید در نخست از وقوع آن‌ها پیش‌گیری کرده و پس از وقوع از گسترش آن جلوگیری و برای کاهش پیامدهای آن تلاش نمایند. به زودی دولت خلافت در میدانی که حکام کنونی سرزمین‌های اسلام به گونه شرم‌آوری در آن شکست خورده‌اند، موفق خواهد شد. حکامی که بسان قدرت‌های برجسته سرمایه‌داری به آرزوهای مردم خود و کسانی امید نجات از چنین بیماری‌های را داشتند، ناروزه و مأیوس‌شان ساخته‌اند.

حکام کنونی سرزمین‌های اسلامی، با گذشت یک قرن در نبود خلافت با خواری و ذلت، امت اسلامی را در اعماق ته‌گاب انواع رکود، فروبردند. در حالی که از طرفی عرصه را بر حاملین دعوت نیز تنگ نموده و فریادهای مخالف را در زندان می‌اندازند، پرچم‌های را بلند می‌کنند که استعمارگران به آنان تدارک دیده و مردم را برخلاف میل‌شان به ایستادن در برابر سرودهای گوش‌خراش میهن‌پرستانه، که به اقتدار و استقلال پوشالی دولت‌های کوچک و ذلیل‌شان فخر زدایی می‌کنند، مجبور می‌سازند. حکام در جریان بیماری همه‌گیر کوید 19 در عوض ابتکار در ایجاد راه حل سالم برای این مشکل و رهبری درست امت، کاسه گدایی و سوال را پیش کرده و از جامعه بین‌المللی خواهان کمک و امید همکاری سخاوتمندانه را دارند. با آن که مساجد را بسته و مکان‌های تجاری را تعطیل نمودند، باز هم قادر به مهار سازی این بیماری همه‌گیر و فراهم سازی ضروریات اولیه صحی نمی‌باشند.

کشورهای برجسته سرمایه‌داری نیز در این میدان شکست خوردند. نظام‌های دموکراتیک آن‌ها نیز در اتخاذ اقدامات سریع، قاطع و لازم، برای جلوگیری از ورود و گسترش این بیماری همه‌گیر در کشورهای‌شان قادر نیستند. شما چین را مشاهده کردید که در اعلام خطر برای جهانیان تأخیر کرد؛ همان‌طور که به مجرد شناسای خطر برای جلوگیری از این بیماری در شهرهایش، خود نیز به کندی و تأخر عمل نمود، که در نتیجه این کندکاری آن، بیماری کوید 19 شهرهایش را یکی پس از دیگری آلوده ساخت. آن‌ها اقدامات شدیدی را وضع کردند، اقتصاد خود را تعطیل و مردم را در خانه‌های‌شان زندانی نمودند، اما پس از این که زمان از دست رفت و کار از کار گذشته بود. چین مردم را فقط تنها در مناطق آسیب دیده در خانه‌های‌شان محبوس ساخت و به عنوان یک کشور غیر دموکراتیک که توانایی چیره شدن بر ویروس را دارد عمل نمود، مردم را مجبور ساخت تا در اماکن عمومی ماسک به پوشند، منتظر نماند تا بعداً سازمان بهداشت جهانی اعلان دارد که پوشش ماسک برای تمام مردم در مناطق آسیب دیده ضروری می‌باشد. چون سازمان بهداشت جهانی در ماه‌های اول این بحران از مردم خواسته بود که ماسک نپوشند، در حالی که پوشش ماسک یک اقدام تأثیرگذار در حفظ و صحه می‌باشد. توصیه ای که علت آن به ناکامی و شکست اساسی سرمایه‌داری برمی‌گردد.

سراسر جهان به کمبودی تجهیزات حفظ و صحه شخصی مسئولین صحی مواجه می‌باشد. سازمان بهداشت جهانی خواست تعیین تدارکات ناچیز و ارزیابی شده برای مسئولین صحی را در اولویت قرار دهد. حتی این واقعیت ثروتمندترین کشورهای

سرمایه‌داری می‌باشد که از احتمال بروز ویروس همه‌گیر در هر زمان آگاه بودند، پس از شیوع بیماری‌های همه‌گیر در گذشته، مبتلا شدن آسیای میانه به نفس تنگی و نیز همان‌طور که تاریخ انفلانزای مرغی و خوکی را با خود دارد. مطمئناً این اقتصادهای عظیم امکانات مادی لازم را برای آماده‌گی کامل دارند، اما با این حال هم آماده نبودند. چون ایدیولوژی و ارزش‌های اساسی زندگی‌شان آنان را در تولید و دستیابی به آنچه مورد نیاز است ناتوان می‌سازد، زیرا مکانیزم قیمت و معیار منفعت، تعیین می‌کند که چه چیزی و چه مقداری تولید شود، چه کسی باید آن را دریافت کند و چه کسی باید بدون آن و با ناامیدی راه خود را پیش‌گیرد، تنها کاری که آن‌ها می‌توانند انجام دهند، پرتاب پول‌های هنگفت به سمت هر تأمین‌کننده یا نمایندگی است که به آن‌ها نوید توانایی تحویل سفارش‌شان را می‌دهد. برخی ثروت انگفتی را کمایی کردند، با آن که قیمت سفارشات بطور پیش‌پرداخت دریافت می‌شود، مواد ارائه شده معیوب، قراردادهای ناقص و صحت‌سقم‌شان مجهول می‌باشد، ادارات دولتی بسان دزدان دریایی ناوگان‌ها و محموله‌ها را از طریق کشورهای‌شان هدایت می‌نمایند، تجهیزات پزشکی را در مرزها و بندرهای خود ضبط و توقیف می‌کنند، تا برای دستیابی به ماسک‌ها و سایر لباس‌های محافظتی تلاشی کرده باشند. بسته‌های آزمایشی نیز با عین واقعیت دچار اند و اکنون دزدی دریایی برای واکسین‌ها ادامه دارد. مکانیزم قیمت و معیار منفعت، مقدس‌ترین باور و قاعده سرمایه‌داری می‌باشد، به فرض این که بمثابه‌ای چیزی است که آدم اسمیت آن را "دست نامرئی" نامیده است، دستی که تولید و توزیع کالاها را هدایت می‌کند. اقتصاد بازار آزاد، با باور و عقیده جهانی خویش، بر پایان قرن گذشته تسلط یافته است. تا جایی که هر کشور بدون مانع در یک بازار به رقابت می‌پردازد، در حالی که مشخص است که هر کشور برای تأمین نیازهای ملی خود مجبور به وابستگی به کشورهای دیگر می‌باشد. چیزی که نتیجه‌ی آن، کشمکش دیوانه‌وار برای دستیابی به کمک‌های ضروری است، زیرا کشورها بهای تولید نکردن کالاهای اساسی خود را پرداخت می‌کنند؛ چیزی که سلاح جهانی برای فقیرسازی کشورهای کوچک و افزایش وابستگی آن‌ها به غرب می‌باشد. ایدیولوژی اقتصاد جهانی باز و آزاد، علت بالفعل مصیبت بزرگ هواداران‌اش می‌باشد.

امت اسلامی سرشار از ثروت مادی و فکری است، اما فقر حکام، شکست و ناکارایی‌های سرمایه‌داری را از نظر برخی پنهان و آرزوی‌های امت را به یغما برده و آن را از خودش مأیوس می‌سازد. دولت‌های برجسته سرمایه‌داری سرانجام موفق به ساخت واکسین می‌شوند، طوری که برای مردم سرزمین‌های فقیر، این گونه به نظر رسد که کشورهای‌شان چنین چیزهایی را به دست آورده نخواهد توانست، مگر این که بخشی از معامله بازاریابی و آزمایش محصولات غربی باشند. کتاب‌های تعلیمی و رسانه‌های غربی به دروغ دانش واکسیناسیون را به ادوارد جنر نسبت داده اند، به این مفهوم که وی در سال 1796 از ویروس آبله گاوی به عنوان واکسنی برای محافظت در برابر آبله استفاده کرد. درحالی که در حقیقت این خلافت عثمانی بود که دانش ساخت واکسیناسیون را به انگلستان اعطاء کرد. آبله در طول قرن هجدهم سالانه حدود نیم میلیون نفر را در اروپا از بین می‌برد، اما سرزمین‌های اسلامی به دلیل واکسیناسیون تا حد زیادی از آبله در امان بودند. در سال 1718م؛ لیدی مونت‌اگو، که همسرش سفیر انگلستان در ترکیه بود، پسرش سه ساله خود را در پایتخت خلافت عثمانی واکسین کرد. وی برای یکی از دوستان خود نوشت: "... من به شما چیزی می‌گویم که مطمئن باشید شما آرزو می‌کنید کاش این‌جا بودید. بیماری آبله بسیار کشنده است و در بین ما بسیار شایع است، اما در این‌جا کاملاً بی‌ضرر است. گروهی از زنان هستند که بیشتر کار خود را هر خزان/پاییز انجام این عمل قرار داده اند، هر ساله هزاران نفر این روند را انجام می‌دهند و هیچ کسی وجود ندارد که بر اثر آن فوت کرده باشد. شاید شما فکر می‌کنید که من گویا تنها با ایمنی این تجربه راضی هستم... من به اندازه کافی وطن دوست هستم که

در ازای دستیابی و اجرای این اختراع مفید در انگلیس، درد را تحمل کنم؛ می‌بایست در نوشتن مخصوصاً این موضوع برای پزشکان مان کوتاهی ننمائی". لیدی مونتاگو یکی از بسیاری از غربی‌های بود که در مورد موفقیت واکسیناسیون در سراسر سرزمین‌های اسلامی نوشت.

اسلام به طور ویژه‌ای بیماری‌های همه‌گیر را معالجه نموده است. رسول الله صلی الله علیه و سلم چنین می‌فرمایند: بخاری در کتاب صحیح خود به نقل از اسامه بن زید و وی از رسول الله صلی الله علیه و سلم روایت نموده که فرمود:

«إِذَا سَمِعْتُمْ بِالطَّاعُونَ بِأَرْضٍ فَلَا تَدْخُلُوهَا وَإِذَا وَقَعَ بِأَرْضٍ وَأَنْتُمْ بِهَا فَلَا تَخْرُجُوا مِنْهَا»

ترجمه: وقتی شنیدید که در سرزمینی طاعون ظاهر شده، وارد آن سرزمین نشوید و هرگاه در سرزمینی به سر می‌بردید و در آن طاعون ظاهر گردید، از آن بیرون نروید.

در حدیث دیگری به روایت بخاری و مسلم که الفاظ آن را مسلم روایت نموده از اسامه بن زید روایت شده که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمود:

«الطَّاعُونَ رَجَزٌ أَوْ عَذَابٌ أُرْسِلَ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَوْ عَلَىٰ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ فَإِذَا سَمِعْتُمْ بِهِ بِأَرْضٍ فَلَا تَقْدَمُوا عَلَيْهِ وَإِذَا وَقَعَ بِأَرْضٍ وَأَنْتُمْ بِهَا فَلَا تَخْرُجُوا فِرَارًا مِنْهُ»

ترجمه: طاعون رجز و یا عذابی است که بالای بنی اسرائیل و یا کسانی پیش از شما فرستاده می‌شد، پس هرگاه شنیدید که در سرزمینی ظاهر گردیده، به جانب آن حرکت نکنید و هرگاه در سرزمینی بودید که در آن ظاهر گردیده، از آن فرار نکنید.

این بهترین نمونه‌ای از قرنطین در مناطق آسیب دیده می‌باشد که توسط مسلمانان اعمال شده است، و این یک دلیل شرعی برای انزوای شدید شهرها یا مناطق آسیب دیده از مناطق دیگر است، بدون اینکه همه مجبور شوند در خانه‌های خود در مناطق آسیب دیده و آلوده بمانند. کشورهای دموکراتیک تقریباً همیشه از تمایز بین مناطق و اقدامات اولیه بسیار ترس دارند و به محض این که آمار مرگ و میر بالا رود، از خشم گسترده مردم، فروپاشی سیستم بهداشتی‌شان و از بستن کامل شهرهای‌شان می‌ترسند، حتی اگر متحمل خسارات عظیم اقتصادی شوند! صنعت بزرگ تکنالوژی، از نیاز به اتصال به اینترنت برای جایگزینی تعامل رو در رو در رو در تعلیم و تعلم، خرید و فروش و سرگرمی، بهره‌برداری نموده است. حکومت در اسلام برای کسب رضای الله سبحانه و تعالی می‌باشد، نه به خاطر رقابت مردمی در میان سیاستمدارانی که با شک و تردید سعی دارند محبوبیت مردمی خویش را تضمین کنند.

علاوه بر این، خلافت مبتنی بر توانایی و قدرت حمل پیام اسلام به جهان و تأمین نیازهای مردم، بدون اتکاء به کشورهای خارجی، تأسیس خواهد شد و تا زمانی که به خودکفایی در تولید کالاهای اساسی دستیابد، تجارت گسترده‌ای با سایر کشورهای دیگر خواهد داشت. خلافت از مسئولیت خود در تأمین کمک‌های مادی، دارویی و واکسین‌هایی که برای رسیدگی‌های بهداشتی، اکنون در انحصار سکتورهای خصوصی قرار دارد، شانه خالی نخواهد کرد، نیازهای صحی/بهداشتی امت، بدون تشویش از روبرو شدن به بهای آن، بگونه بسیار رضایت بخشی برطرف می‌گردد. اگر دسترسی به کدام واکسین حیاتی ممکن

شده و جنبهٔ امینی آن تضمین باشد، بدون شک ابزار و راه کار تولیدی آن در یک کارخانه انحصار نمی‌شود، بلکه از آن نسخه برداری شده و در کارخانه‌های زیادی تولید خواهد شد.

پس از یک قرن شکست، ناکامی و تفرقه در سایهٔ ده‌ها نظام فرمان بردار غرب، روشن است که زمان برپای نظام خلافت راشد عن قریب است و این که غرب هرگز نمی‌تواند جهان را همان‌گونه که آروزی آن را دارد، به خوبی رهبری کند.

#أقیموا_الخلافة

ReturnTheKhilafah#

YenidenHilafet#

#خلافت_کو_قائم_کرو

نویسنده: دکتر عبد الله روبین

مترجم: علی مطمئن